

Rechtbank te 's-Gravenhage

zittinghoudende te Rotterdam
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 50957, 3007 BV Rotterdam

AANTEKENEN

De heer mr. D. Gurses
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

Bezoekadres
Wilhelminaplein 100/125
Rotterdam
Telefoon (010) 297 12 34
Fax (010) 297 25 84
Rabobank 19 23 25 892

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk

Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp
Justitienummer
CRV-nummer

Team 3 Vreemdelingenteam
mevr C.A. Wolda-Stegers
1881
010-2972584
16 december 2002
procedurenummer 00 / 65547 OVERIO NAVE V1 DOK
casusnummer

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

de procedure van J.M. Sison
8702.16.0027
801.781.4046

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Tegen deze uitspraak staat geen rechtsmiddel open.

Hoogachtend,

griffier

C.A. Wolda

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSPRAAK

Reg.nr : AWB 00/65547 VRWET

Inzake : Jose Maria SISON, eiser,
gemachtigde, mr. D. Gürses, advocaat te Utrecht,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voorheen
de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. A.W. van Leeuwen, advocaat te Den Haag.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

1. Eiser, geboren op 8 februari 1939, bezit de Filippijnse nationaliteit. Hij verblijft – naar eigen zeggen - sedert 23 januari 1987 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland.

Op 26 oktober 1988 heeft eiser aanvragen ingediend om toelating als vluchteling en verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard, die door verweerder zijn afgewezen en welke uiteindelijk hebben geresulteerd in een uitspraak van de Rechtseenheidskamer (REK) van deze rechtbank d.d. 11 september 1997, waarbij het ingestelde beroep ongegrond is verklaard (AWB 97/4707).

Op 26 februari 1998 heeft hij een aanvraag ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf met als beperking “het verrichten van arbeid in loondienst bij NDF International Office te Utrecht”. Op deze aanvraag is door verweerder op 22 oktober 1998 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit op 18 november 1998 een bezwaarschrift ingediend. Op 1 augustus 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Op 25 augustus 2000 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 november 2002. Ter zitting is eiser in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

loondienst centraal staat – en dus niet het vluchtelingschap – en aldus het openbare orde beleid als vastgelegd in Vc 1994, A4/4.3.4 van toepassing is, dan nog valt hieruit niet zonder meer een weigeringsgrond te ontleen. Hij geeft aan dat hij zich hier te lande onberispelijk heeft gedragen. Eiser beroept zich op het gelijkheidsbeginsel en stelt recht te hebben op een gelijke behandeling als overige vluchtelingen.

2.6. Een redelijke afweging van de over en weer betrokken belangen behoort in het voordeel van eiser uit te vallen, nu de gevolgen van de weigering van een verblijfstitel aan eiser onevenredig zwaar zijn in verhouding tot het daarmee te dienen doel.

2.7. Eiser beroept zich tot slot op artikel 3 EVRM en stelt dat de hem ten deel vallende behandeling een behandeling oplevert als verboden in dit artikel.

Standpunt van verweerder

3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet voor toelating in aanmerking komt.

Overwegingen van de rechtbank

4.1. De rechtbank stelt allereerst vast dat eiser diverse asielgerelateerde gronden in beroep heeft aangevoerd.

4.2. Naar het oordeel van de rechtbank vallen deze gronden evenwel buiten de grenzen van dit geding en de rechtbank zal daarom aan deze gronden voorbij gaan. In de onderhavige procedure ligt immers een reguliere aanvraag voor, waardoor de asielgerelateerde gronden niet kunnen worden meegewogen. Alleen in een asielprocedure zouden deze door eiser aangevoerde gronden kunnen worden beoordeeld.

5.1. Het geschil beperkt zich derhalve tot de vraag of aan eiser al dan niet een vergunning tot verblijf voor het verrichten van arbeid had moeten worden verleend.

5.2. Ten aanzien van de grief van eiser dat uit artikel 17 lid 2, sub a van het Vluchtelingenverdrag een rechtsplicht voortvloeit om hem toe te laten, overweegt de rechtbank als volgt. Blijkens artikel 17 lid 1 van het Vluchtelingenverdrag ziet dit artikel op “rechtmatig op hun grondgebied verblijvende vluchtelingen”. Eiser is evenwel niet rechtmatig toegelaten tot Nederland. Hij is weliswaar erkend als vluchteling, doch nadrukkelijk niet toegelaten. Hij verblijft mitsdien ook niet rechtmatig in Nederland in de zin van artikel 17 lid 1 Vluchtelingenverdrag. Deze grief slaagt dan ook reeds daarom niet.

5.3. Nu uit het internationale recht geen rechtsplicht tot toelating voortvloeit, dient te worden getoetst aan het nationale recht. Tussen partijen is in geschil welk (nationaal) recht in dezen van toepassing is.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder terzake op goede gronden het recht – wet en beleid – heeft toegepast dat geldt voor reguliere aanvragen.

loondienst centraal staat – en dus niet het vluchtelingschap – en aldus het openbare orde beleid als vastgelegd in Vc 1994, A4/4.3.4 van toepassing is, dan nog valt hieruit niet zonder meer een weigeringsgrond te ontleen. Hij geeft aan dat hij zich hier te lande onberispelijk heeft gedragen. Eiser beroept zich op het gelijkheidsbeginsel en stelt recht te hebben op een gelijke behandeling als overige vluchtelingen.

2.6. Een redelijke afweging van de over en weer betrokken belangen behoort in het voordeel van eiser uit te vallen, nu de gevolgen van de weigering van een verblijfstitel aan eiser onevenredig zwaar zijn in verhouding tot het daarmee te dienen doel.

2.7. Eiser beroept zich tot slot op artikel 3 EVRM en stelt dat de hem ten deel vallende behandeling een behandeling oplevert als verboden in dit artikel.

Standpunt van verweerder

3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet voor toelating in aanmerking komt.

Overwegingen van de rechtbank

4.1. De rechtbank stelt allereerst vast dat eiser diverse asielgerelateerde gronden in beroep heeft aangevoerd.

4.2. Naar het oordeel van de rechtbank vallen deze gronden evenwel buiten de grenzen van dit geding en de rechtbank zal daarom aan deze gronden voorbij gaan. In de onderhavige procedure ligt immers een reguliere aanvraag voor, waardoor de asielgerelateerde gronden niet kunnen worden meegewogen. Alleen in een asielprocedure zouden deze door eiser aangevoerde gronden kunnen worden beoordeeld.

5.1. Het geschil beperkt zich derhalve tot de vraag of aan eiser al dan niet een vergunning tot verblijf voor het verrichten van arbeid had moeten worden verleend.

5.2. Ten aanzien van de grief van eiser dat uit artikel 17 lid 2, sub a van het Vluchtelingenverdrag een rechtsplicht voortvloeit om hem toe te laten, overweegt de rechtbank als volgt. Blijkens artikel 17 lid 1 van het Vluchtelingenverdrag ziet dit artikel op “rechtmatig op hun grondgebied verblijvende vluchtelingen”. Eiser is evenwel niet rechtmatig toegelaten tot Nederland. Hij is weliswaar erkend als vluchteling, doch nadrukkelijk niet toegelaten. Hij verblijft mitsdien ook niet rechtmatig in Nederland in de zin van artikel 17 lid 1 Vluchtelingenverdrag. Deze grief slaagt dan ook reeds daarom niet.

5.3. Nu uit het internationale recht geen rechtsplicht tot toelating voortvloeit, dient te worden getoetst aan het nationale recht. Tussen partijen is in geschil welk (nationaal) recht in dezen van toepassing is. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terzake op goede gronden het recht – wet en beleid – heeft toegepast dat geldt voor reguliere aanvragen.

Niet is in te zien waarom dit in dezen niet toepasbaar zou zijn. Het enkele feit dat eiser is erkend als vluchteling, maakt niet dat op hem bij de indiening van een reguliere aanvraag het asielgerelateerde recht van toepassing is.

5.4. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van het algemeen belang als bepaald in artikel 11 lid 5 Vw. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er in casu sprake is van een gewichtig algemeen belang, te weten de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheid tegenover andere staten (goede internationale betrekkingen), om niet tot toelating over te gaan.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser in redelijkheid heeft kunnen afwijzen op gronden aan het algemeen belang ontleend. De rechtbank overweegt daartoe als volgt.

De rechtbank stelt vast dat de REK in de eerdergeduide uitspraak heeft geoordeeld dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen toelating als vluchteling toekomt op grond van artikel 15 lid 2 Vw. Op grond van dit artikel kan de "toelating niet worden geweigerd dan om gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend (...)". De gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend zijn naar het oordeel van de REK gelegen in "de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten". Naar het oordeel van de rechtbank leiden deze gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend – waarvan door de REK is vastgesteld dat daarvan sprake is – eveneens tot het oordeel dat er sprake is van gronden aan het algemeen belang ontleend op grond waarvan verweerder eiser in redelijkheid de gevraagde vergunning tot verblijf heeft kunnen onthouden.

Gelet op het geringe tijdsverloop tussen de eerdergenoemde REK-uitspraak en het bestreden besluit, lag het op de weg van eiser om met concrete feiten of omstandigheden te komen om aan te tonen dat ten tijde van het bestreden besluit – ondanks dat geringe tijdsverloop – geen sprake meer was van gewichtige redenen, respectievelijk gronden aan het algemeen belang ontleend in voornoemde zin. Eiser heeft zulks nagelaten, althans is daar niet in geslaagd.

5.5. De niet nader onderbouwde stelling van eiser dat de weigering van de gevraagde vergunning strijd oplevert met artikel 3 EVRM, gelet op de situatie waarin hij thans in Nederland verkeert, volgt de rechtbank reeds niet vanwege het feit dat eiser niet heeft onderbouwd waar de onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dit artikel in zijn geval uit bestaat. Ook voorts is de rechtbank niet gebleken dat eiser in Nederland op een onmenselijke of vernederende wijze wordt behandeld. Zo blijkt uit hetgeen de gemachtigde van eiser ter zitting heeft aangevoerd dat eiser een uitkering ontvangt.

6. Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

7. Het beroep is derhalve ongegrond.

8. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de kosten van de andere partij, is de rechtbank niet gebleken.

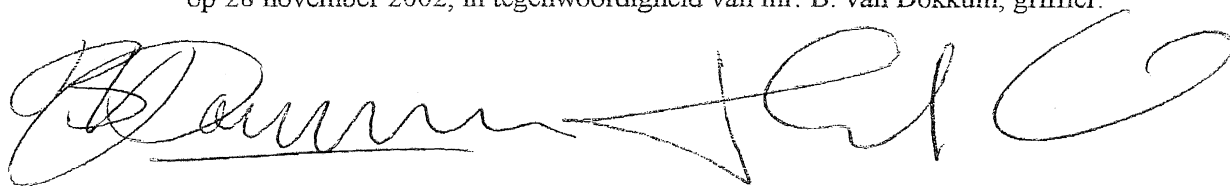
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

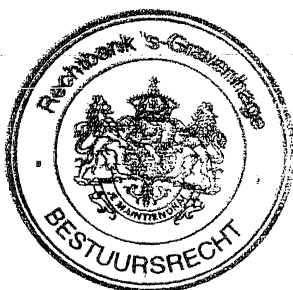
Aldus gedaan door mr. H.C. Naves, rechter, en in het openbaar uitgesproken
op 28 november 2002, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, griffier.

IV. RECHTSMIDDEL

Tegen deze uitspraak staat geen gewoon rechtsmiddel open.

afschrift verzonden op:

16 DEC 2002

Rechtbank 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Rotterdam
Sison/MvJ
00/65547
datum 15/11/2002

Pleitaantekeningen mr D. Gürses

Voorzitter,

De zaak die vandaag aan de orde komt is er een waarbij de beladen geschiedenis niet achterwege kan worden geladen. Ik verwijs naar de gronden van het beroep en wil een korte reactie geven op het verweerschrift!

Aan u ligt ter beoordeling voor of de Staatssecretaris van Justitie terecht een vergunning tot verblijf voor het verrichten van arbeid in loondienst aan Dhr. Sison heeft geweigerd. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de genomen beschikking de rechtelijke toets kan weerstaan. Dit standpunt wordt met name verwoord in het aanvullende verweerschrift van 4 november 2002. Door de vorige gemachtigde van Dhr. Sison is dit eerst op 12 november 2002 aan hem toegezonden.

De basisstelling van verweerder is dat de gevraagde vergunning terecht is geweigerd omdat er 'gewichtige redenen ontleend aan het algemeen belang' bestaan die zich verzetten tegen toelating. Daarna wordt ingegaan op de procedures die in het verleden zijn gevoerd en op de uitspraak van de REK van 11 september 1997 die onherroepelijk is geworden. Bij die uitspraak is bepaald dat verweerder gelet op het gewichtig belang van de Nederlandse staat terecht heeft geweigerd eiser een vergunning tot verblijf te verlenen.

De stelling van verweerder dat, ook meer dan ⁵~~7~~ jaar na de gememoreerde uitspraak, de juridische onherroepelijkheid er niet toe hoeft te leiden een onderzoek in te stellen naar een beroep op de eventuele schending van art. 3 EVRM bij het niet verlenen van een vergunning tot verblijf kan naar mijn mening geen stand houden. Daarmee wordt in feite de dynamiek van het juridisch functioneren in een rechtstaat aan de kant gezet. Deze stelling is ook in strijd met de feitelijke gang van zaken binnen het vreemdelingenrecht. Openbare orde aspecten en gewichtige redenen ontleend aan het algemeen belang die in vroegere verblijfsrechtelijke procedures een rol hebben gespeeld hoeven in nieuwe procedures geen obstakels te blijven voor het afgeven van een verblijfstitel. Ik wijs hierbij op de termijnen die worden gehanteerd m.b.t. strafrechtelijke veroordelingen in binnen- en buitenland van vreemdelingen die verblijf wensen in Nederland. Het enkele feit dat de REK-uitspraak onherroepelijk is lijkt mij onvoldoende reden om het beroep op een

verblijfsvergunning uit hoofde van aanspraken op grond van (inter)nationaal recht verder – totaal ongemotiveerd - af te wijzen. Immers ook de uitspraak van de Afdeling Rechtspraak van de Raad van State van 21 januari 1995 is onherroepelijk en daarin werd geoordeeld dat de weigering om eiser als vluchteling toe te laten in strijd is met art. 3 EVRM als er geen derde land is waar toelating is gewaarborgd. Dit laatste is in casu het geval in de zaak van eiser. Daarom de REK-uitspraak in deze boven de uitspraak van de Afdeling dient te gaan wordt onvoldoende gemotiveerd weersproken. Eiser verwijst hierbij naar de inhoud van het beroepschrift onder 1.1 t/m 1.11

Overigens acht ik de suggestie die in het verweerschrift wordt gedaan dat eiser een aanvraag op grond van art. 28 Vw 2000 kan indienen volstrekt overbodig nu eiser al is erkend als vluchteling maar niet als zodanig – ten onrechte - wordt toegelaten.

Wat mij het meest stoort is de stelling in het verweerschrift m.b.t. het beroep op art. 17 lid 2 aanhef onder a van het Vluchtelingenverdrag dat eiser geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland en dat op hem onverminderd de rechtsplicht rust om Nederland te verlaten! Vast staat dat betrokkene vluchteling is maar er is geen last tot uitzetting en betrokkene is niet aangezegd Nederland te verlaten. Dit is een verblijfssituatie die uniek is in Nederland. Door deze status te creëren heeft men verplichtingen op zich genomen. Omdat er geen sprake is van een 1 F Vluchtelingenverdrag situatie is de positie van eiser niet te vergelijken met die van niet als vluchteling erkende vreemdelingen die niet verwijderd kunnen worden naar het land van herkomst omdat hen daar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM te wachten maar ook niet zijn erkend als vluchteling! Dat is het verschil met eiser en ik meen dat hij daarom recht heeft op een verblijfstitel nu hij in die situatie meer dan 5 jaar is gedoogd. Het is onmenselijk om een vluchteling te gedogen maar hem het recht op een menswaardig leven te ontzeggen door hem niet in staat te stellen op maatschappelijk vlak te functioneren. Dit heeft een weerslag op de psyche, niet alleen van eiser, maar ook op die van zijn echtgenote en in Nederland wonende en werkende kinderen. Hij wordt als het ware ‘kunstmatig’ in leven gehouden middels een minieme uitkering die hem in staat stelt niet te verhongeren. Naar buiten toe wordt dit gemotiveerd als ‘humaan beleid’. Ik acht deze manier van gedogen in strijd met art. 3 EVRM

Vast staat dat eiser binnen Nederland niet wordt gezien als een gevaar voor de openbare orde. Het in geding zijnde Nederlandse belang is nimmer met name genoemd. Nu komt men in het verweerschrift echter op de proppen met het feit dat het belang voor Nederland om eiser niet toe te laten middels een vergunning tot verblijf voor arbeid is gelegen in ‘de strijd tegen het terrorisme’. Ik kan de

inhoud van het verweerschrift op dat punt niet anders lezen. Wordt eiser nu door verweerder als terrorist gezien? En zo ja waarop is die stelling dan gebaseerd? Zij er concrete bewijzen voorhanden dat eiser leiding geeft aan een terroristische beweging, lid is van een terroristische beweging, zich heeft schuldig gemaakt aan terroristische daden of andere aanwijzingen om over te gaan tot zo'n verre gaande demonisering van een erkende vluchteling? En indien er al aanwijzingen in die richting zijn waarom wordt eiser er dan niet mee geconfronteerd zodat hij zich kan verdedigen hetgeen in een rechtstaat een basisbeginsel dient te zijn. Verweerder wijst in het verweerschrift ook hier op een onherroepelijke uitspraak. Nu past het echter in de strategie om die van de Raad van State aan te halen!

Het lijkt er op of door de gebeurtenissen op de, in dit verband andere 11de september, alle fatsoensnormen overboord zijn gegooid in de strijd tegen het internationaal terrorisme. Onder aanvoering van een staatshoofd van een andere mogendheid lijkt Nederland zich mee te gaan storten in een niets ontziende strijd waarin alle middelen blijkbaar zijn geoorloofd. Zelfs het schenden van de meest elementaire rechtsbeginselen.

Op 11 september 1997 deed de REK een, volgens deskundigen, twijfelachtig uitspraak in de asielzaak van eiser: erkenning als vluchteling maar geen toelating!

Ik hoop dat voorkomen kan worden dat door de gebeurtenissen op 11 september 2001 eiser meer dan ~~8~~ jaar later te horen moet krijgen dat hij ipv vluchteling een terrorist is geworden op grond waarvan men hem verblijf kan weigeren!

Ik verzoek u het beroep gegrond te verklaren!

Gemachtigde,

